

[Justitsministeren.]

stort tør vel ingen med sikkerhed sige — lovovertrædelser ikke forfølges. En sådan tilstand kan ikke opretholdes, og det er helt afgørende for mig, at man ikke med bevarelse af respekten for rettens myndigheder, for retten her i landet, kan have en sådan tilstand ret længe. Vi må gøre noget alvorligt for at få den bragt til ophør, og som jeg sagde i mit første indlæg, kan det ske på forskellig vis. Jeg er foreløbig af den opfattelse, at vi nu bør undersøge problemet og undersøge det grundigt, og så må vi vende tilbage til sagen.

Jeg er parat til at deltage i et udvalgsarbejde, som jeg forstår bliver resultatet af behandlingen i dag, og vil også bringe de oplysninger, vi på nuværende tidspunkt er i besiddelse af; men jeg tror, vi må indstille os på, at den endelige lovgivning på dette område må vente, i hvert fald til næste folketingsår; så håber jeg, at den kan komme igennem.

Ordføreren for forslagsstillerne (Morten Lange): Det vil være rimeligt med nogle enkelte bemærkninger til ordførerne, selv om det er ganske klart, at der gennemgående har været en ganske betydelig fælles indstilling i retning af, at den nuværende lov i hvert fald ikke slår til, at dens bånd er for strammende og fører os ud i en tilstand, som har været karakteriseret som retsløs.

Jeg vil også gerne gøre et par bemærkninger til justitsministerens sidste indlæg, hvor han i hvert fald lovede et ganske betydeligt tempo; men jeg mener, at en af de ting, vi kan tage os af i det udvalg, som formentlig nu bliver nedsat, er at se lidt nøjere på, hvor mange spørgsmål det egentlig er, der skal undersøges. Justitsministeren havde en vældig lang liste, og nogle af disse spørgsmål har man nu formodentlig temmelig godt kendskab til; man må dog huske, at der foretages en 5.000-6.000 legale aborter hvert år i dette land, så man kender nok en hel del både til de kliniske, de psykiske og andre komplikationer i forbindelse hermed. Hvis ikke, så har administrationen hidtil været meget uforsvarlig, og det kan jeg ikke forestille mig. Jeg tror altså i virkeligheden, at en hel del af det, man nu ønsker at undersøge, ved man allerede særdeles meget om, og måske skulle vi endda korte lidt ned på

listen; jeg er temmelig sikker på, at de principielle problemer i forbindelse med abort er løst.

Jeg var glad ved, at fru Viola Nørlov så stærkt understregede det, som jeg synes er helt påfaldende. I den nuværende situation er der givetvis et stort socialt skel i den illegale aborts område. Der er den mon-dæne illegale abort, og der er de abortsøgende, som ikke engang kan finde en adresse. Det er et tungtvejende socialt skel i Danmark, og jeg tror også, det er en af de ting, som må være et stærkt motiv til, at vi kommer over til en anden og mere ordnet tilstand.

Både fru Eva Rée og fru Lis Møller var i hovedsagen indstillet til fordel for, hvad man kunne kalde en social indikation, og forskellige andre supplerende indikationer er blevet draget ind i debatten. Man har nævnt aldersgrænser nedefter og opefter ved siden af den sociale indikation, man har nævnt en flerbarnsindikation, og mange andre kan findes frem. Det forekommer mig, at der i virkeligheden er én indikation, som er afgørende, og det er den, som vort lovforslag bygger på, og som jeg vil tillade mig at kalde for den menneskelige indikation. Det eneste, jeg kan se der er hold i, er den modne afgørelse, som kvinden selv træffer.

Jeg synes, det ville være meget sørgeligt, hvis vi efter langt og godt og velvilligt arbejde med en sand og rigtig indstilling kom til en lovgivning, hvorefter man skulle sidde og måle: „Nå ja, her har hun 32 m² at bo på — ja, det er jo lidt, så kan vi give tilladelse til abort.“ „Nej, dér er der 64 m²; så er der ingen rigtig indikation.“ Jeg er bange for, at vi kan komme i den situation, at vi ridser indikationer op, som i realiteten blot giver en lovmæssig sortering i legale og illegale aborter. Det er den menneskelige indikation, den selvstændige stilling-tagen, som så vidt jeg kan se er det eneste, der er rationelt.

Men jeg har ikke noget som helst imod, at vi går igennem en diskussion af alle disse andre muligheder; jeg synes endda, det er rimeligt, at vi gør det. Men jeg er bange for, at det bliver meget vanskeligt at få noget af det til at blive holdbart, og jeg har det håb, at når man engang har tilbragt et stykke tid med udvalgsarbejdet for at se på alle tænkelige indikationer, vender man til-